

en ganske rimelig Ting, at da Lovgivningen paalægger Arbejdsgiverne det som en Pligt at forsikre deres Arbejdere mod Ulykkestilfælde, uden at man kræver noget Bidrag dertil fra Arbejdernes Side, kom det som en ganske naturlig Imødekommen fra Statsmagtens Side, at man samtidig med, at man paalagde Arbejdsgiverne denne byrdefulde Pligt, dog ikke vilde gøre den yderligere byrdefuld for dem ved at belaste den med Stempelafgift. Derfor kom der først en Lov om at fritage selve den pligtige Forsikring fra Stempelafgiften, men derefter — jeg tror, det var ved to forskellige Love, muligt var det ved Ændringsforslag til den samme Lov, det husker jeg ikke ganske nøje i Øjeblikket — kom man meget hurtigt ind paa ogsaa at undtage saadanne Forsikringer, hvorved Arbejdsgiverne i Forbindelse med Lovforsikringen sikre deres Arbejdere ud over, hvad de ere pligtige til. Lad mig f. Eks. tage Tilfældet med Hensyn til Losning og Ladning, det er som bekendt undergivet Forsikringspligt, for saa vidt der er Tale om Losning eller Ladning for andre, men derimod ikke, hvor det er for vedkommende Købmand eller forretningsdrivende selv. Der er mange forretningsdrivende, som have været humane nok til at sige: Arbejderne skulle være forsikrede i alle Tilfælde, og derfor have de tegnet en Police, som dækker baade den lovpligtige Forsikring og den øvrige Risiko, der løbes ved Arbejdet hos vedkommende Arbejdsgiver og som tillige yder Dagpenge i de første 13 Uger. Det er en meget naturlig og rimelig Ting, ikke mindst fra Arbejdernes Synspunkt set, at Lovgivningen letter dette Forhold saa meget som muligt, men at sidestille det med den aldeles private Enkeltforsikring synes jeg ikke, det ærede Medlem har Ret til.

Jeg vender mig derefter til det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds (Alfred Christensen). Nogle af det ærede Medlems Bemærkninger har jeg allerede besvaret ved de Udtalelser, jeg har henvendt til det ærede Medlem fra Møen. Det første, jeg finder Anledning til at fremhæve af det ærede Medlems Udtalelser, er, at han med en ganske kraftig Overdrivelse sagde, at de eneste billige Takster, der vare i Loven, vare for Fæstekontrakter og Tinglæsningsafgifter for

smaa Husejendomme. Nej, naar det ærede Medlem studerer Lovforslaget rigtigt igennem, vil han se, at der er uhyre mange af disse Nedsættelser, som i høj Grad komme Bybefolkningen til gode, nogle i overvejende Grad, andre i alt Fald i samme Grad som Landbefolkningen. Det kan det ærede Medlem aldeles ikke benægte.

Det ærede Medlem rettede et kraftigt Angreb paa de foreslaaede Regler for Beskatning af faste Ejendommers Omsætning og søgte at stille dem i et meget grelt Lys ved udelukkende at regne Stempel- og Tinglæsningsafgiften af det Beløb, som udbetales ved Handelens Afslutning. Det er imidlertid ganske forkert og urimeligt at stille det saaledes op; jeg tror ikke, det findes i nogen som helst Lovgivning; man regner selvfølgelig efter Værdien af det overdragne; paa anden Maade kan man ikke beskatte paa disse Omraader.

Det ærede Medlem havde moralske Betænkeligheder ved Lotteriafgiften. Ja; hvis det ærede Medlem kan anvise nogen anden Vej, ad hvilken vi kunne faa disse Indtægter plus dem, vi faa af selve Lotterierne, kan man begynde at forhandle derom. Jeg tror ikke, det ærede Medlem i Virkeligheden, naar det kommer til Handling, faar ret mange Meningsfæller her i Tinget for den Anskuelse, at det nu skulde være det rette Tidspunkt til at opheve Klasselotteriet, Koloniallotteriet og de Stempelafgifter, som hvile paa Lotteri-virksomheden i det hele.

En væsentlig Del af det ærede Medlems Bemærkninger drejede sig om Forholdet mellem Banker og Sparekasser, og af de Medlemmer, der have talt, var han den eneste, som var inde paa dette Forhold. Det har spillet en større Rolle i Pressen, idet man fra enkelte Sider har bebrejdet mig meget skarpt, at jeg ikke har kunnet gaa med til Kommissionens Forslag om at ligestille Banker og Sparekasser med Hensyn til Stempelfrihed for Kontrabøger. Spørgsmaalet har en lang og interessant Forhistorie, som Tiden ikke tillader at komme nøjere ind paa, men det ærede Medlem tager ganske fejl, naar han mener, at den tidligere Justitsminister, Alberti, var den eneste, som havde nogen Interesse for den Fortrinsstilling med Hensyn til Stempelfrihed for Kontrabøger som